

УШИТЪ НА ЗАЕКА

Ти ме питашъ защо заекътъ има дълги уши. Ще ти разкажа. Слушай внимателно и запомни приказката. Въ далечното минало магарето имаше дълги уши, но заекътъ носѣше на главата си две космати ушенца, като мидени черупки. Вижъ, мустацитъ му бѣха дълги. По ония времена, за които ти разказвамъ, зайковата мама бѣше болна. Лежеше зайковата мама въ една трапчинка, предъ входа на скривалището си и думаше на своя мустакагъ синъ:

— Иди, маминото момче, въ Стаменковия бостанъ при кладенчето. Тамъ ще намѣришъ една динена кора. Гребни съ тая кора малко водица отъ кладенчето и ми я донеси, защото изгарямъ отъ жажда.

— Отивамъ, майко! — скочи заекътъ, наостри малкитъ си ушенца и се спушна надолу къмъ бостана.

Намѣри динената кора, захапа я и гребна съ нея водица отъ кладенчето. Тръгна полека. Вървѣше кротко за да не изплиска водицата. Насрѣдъ пѣтя го срещна свинята.

— Ехъ, че хубава динена кора! — загрухтѣ свинята. — Продавашъ ли я?

— Какво ще ми дадешъ за нея? — попита заекътъ.

— Каквото си изберешъ отъ моята зеленчукова градина. Тамъ има краставици, зелки, моркови.

Заекътъ, като чу какви сладки работи има въ градината, забрави, че майка му е болна. Пустна динената кора предъ свинята. Лакомото животно сруска кората и го заведе въ Стаменковата градина.

— Яжъ! — изгрухтѣ свинята. — Колкото искашъ яжъ — всичкото е мое.

Цѣлъ день лекомислениятъ заекъ гриза морковчета, зелки и краставици. Коремътъ му се поду отъ ядене. Като се наяде до насита, легна въ Стаменковата колиба и заспа. Тамъ го завари Стаменко. Издебна го тихичко и го хвана за заднитъ крака.

— Какво да те правя сега? — извика Стаменко и носѣтъ му стана като морковъ червенъ отъ гнѣвъ. — Ако те заколя, не ще мога да те изямъ, защото сега сж Богородични пости и азъ не блага. Най-добре ще бжде да ти опъна здравата ушитъ, че да помнишъ кога си влизалъ въ чужда градина.